

FEN BİLİMLERİ ÖYKÜLERİ

Kumsaldaki Adam

FEN

KÖYÜ

1
SAYI

:: yazarlar ::

Yusuf ÇELEBİ
İkbal YILDIRIM

MÖDEL
ÇOCUK

FEN BİLİMLERİ ÖYKÜLERİ

1
SAYI

Kumsaldaki Adam

FEN

KÖYÜ

:: yazarlar ::

Yusuf ÇELEBİ
İkbal YILDIRIM

Yazar
Yusuf Çelebi & İkbal Yıldırım

Tasarlayan
Bünyamin Özgül

Yayın Yönetmeni/Editor
Çayan Özvaran

Son Okuma
Umay Ateş - Cansu Onurluer

Yayın Koordinatörü
Şeref Ağdağ

Baskı
Yeni Devir

"Son gelen çürük yumurta!" diye bağırdı İsmet. Hepimiz terlikleri bir kenara atıp denize doğru koşmaya başladık.

Aslında son gelecek kişi belliydi: Cemal. Bunu anlamış olacak ki İsmet'i hiç duymamış gibi yayıla yayıla yürümeye devam etti. Bir yandan da salçalı ekmeğini yiyordu. Zaten bizim merak ettiğimiz sona kimin kalacağı değil, denize ilk kimin varacağıydı.

Turgut'la ikimiz amansız bir mücadeleye girişmiştik. Ben onu kolundan tutup geriye çekiyordum, o da bana çelme takmaya çalışıyordu. Bu arada İsmet, koştuğu yolu geri gelip çekişmemize katıldı. İkisi bir olup beni devirdiler. Biz, yarışı bırakmış güreşirken,

Cemal arkamızdan gelip bizi geçti ve denize atladı. Suya girer girmez de bağırdı: "Anam, su buz gibi!" Cemal'in sesini duyunca kendimize geldik ve boğuşmayı bırakıp denize doğru yürümeye başladık. "Vay Cemal, kaplumbağanın tavşanı geçtiği gibi geçtin bizi,"

diye takıldım ama Cemal hiç tepki vermedi. Girdiği gibi denizden geri çıktı. Yan yana geldiğimizde tir tir titriyordu.

Suyun soğukluğu gözümü- zü korkutmuştu. Denize girmeye çekiniyorduk. İsmet ayağının ucuyla suyu yokladı, su ona da soğuk gelmiş olacak ki "Bu ne böyle ya, köydeki Karaçay bile daha ılık," diye söylendi. Yapacak bir şey kalmamıştı, hevesimiz kur- sağımızda, kumsala çöktük.

Kendimize yeni bir oyun arı- yorduk. İsmet gözlerini kısıp iskele tarafına bakmaya başladı. Kumsal- da bir aşağı bir yukarı birkaç daki- ka dolanıp durdu. Sonra birden "Bir fikrim var, ses çıkarmadan gelin!" dedi.

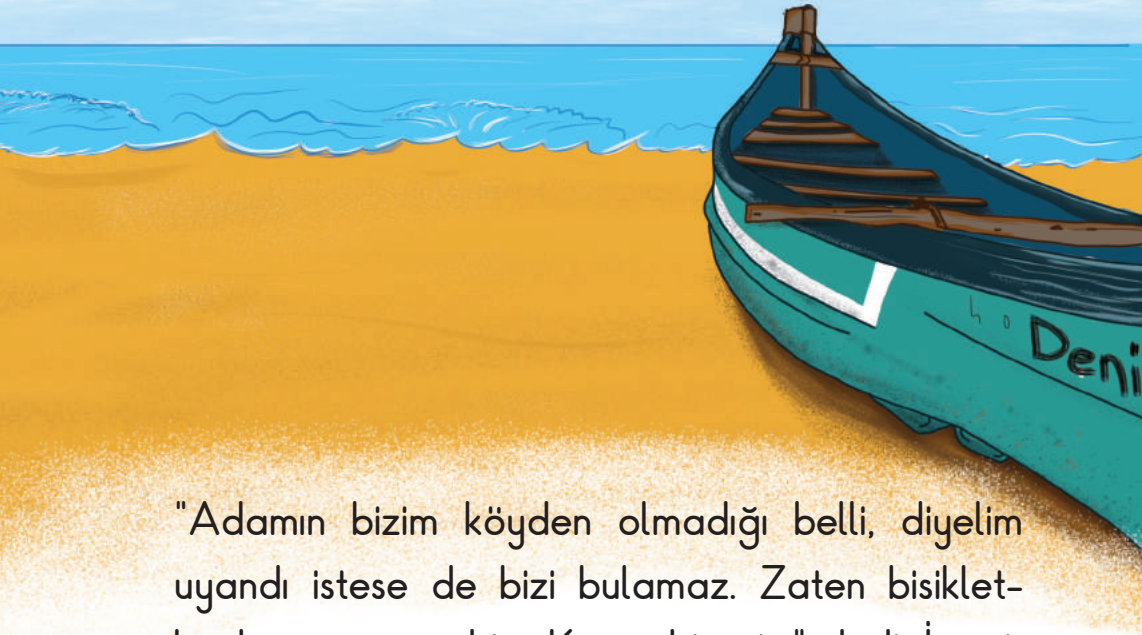

Sessizce parmaklarımızın ucunda yürüyüp İsmet'e yetiştik. İskelenin tahtadan ayaklarına vardık. Eski bir balıkçı teknesinin arkasına saklandık. İsmet, "Şu az ötede uyuyan bir adam var, sanırım turist. Gidip adamı kuma gömmeye ne dersiniz, heyecanlı olmaz mı? Sonra da iskeleden izleriz, bakalım ne yapacak? Ama çok sessiz ve dikkatli olmalıyız."

Turgut "Ya adam uyanırsa biz üzerine kum atarken, o zaman ne yapacağız İsmet Bey?" diye itiraz etti. Cemal hemen öne atıldı ve

"Adamın bizim köyden olmadığı belli, diyelim uyandı istese de bizi bulamaz. Zaten bisikletler hemen şuracıkta. Koşar bineriz," dedi. İsmet, Cemal'in elini sıkarak "Evet Cemal haklı, korkan gelmesin zaten. Gitsin kumdan kale falan yap-sın," dedi. Turgut istemeye istemeye, "Tamam ya, zaten öylesine söylemişim," deyip adama doğru yavaş yavaş emeklemeye başladı. Biz de ona uyararak teknenin arkasından çıktık.

Mışıl mışıl uyuyan adamın yanına, sessiz adımlarla sokulduk. Kum yığmaya adamın ayaklarından başladık. Bir yandan etrafa ba-kıyor bir yandan da kumları kollarımızla

toplayıp adamı gömüyorduk. Nerdeyse vücudunun yarısı kum altında kalmıştı. Bir ara adamın yüzüne baktım. Bir çift mavi göz olup biteni ses çıkarmadan, merakla izliyordu. Adam uyanmıştı! Birkaç saniyelğine donakaldım. Bizimkileri uyarmalıydım ama heyecandan kolum hareket etmiyordu. Zar zor İsmet'in omzunu iki kere hafifçe dürttüm. İsmet bana dönünce gözlerimle adamı işaret ettim. Baktı ve "Allaah!" diye bağırip bisikletlere doğru koşmaya başladı. Biz de onun peşinden tabanları yağladık. İleriye bıraktığımız bisikletleri kaptığımız gibi kaçtık.

YUNUS DEDE

İki bisikletimiz vardı. Cemal Turgut'un, ben-
se İsmet'in arkasında köye doğru yol alıyorduk.
Yokuş aşağı giderken "İsmet yavaş sür oğlum,
devrileceğiz bak!" diye bağırdım.

"Dayan biraz Sezai, adam arka-
mızdan yetişmesin."

"Oğlum bari çukur-
lara girme. Senin keyfin
yerinde tabii, nde mis
gibi süngerin üstünde otu-
ruyorsun. Benim altımda
demir var."

"Amma abarttın sen
de Sezai. Az kaldı de-
dik ya! Sabret işte bir iki
dakika daha."

Karaçay'ın yanında mola
verdik. Cemal hl korku-
dan titriyor, Turgut da onu
sakinleştirmeye çalışıyordu.
Hepimiz çok korkmuş ve yo-
rulmuştuk. Kalbimiz gm güm
atıyordu. Ama birbirimize
belli etmemeye çalışıyorduk.
Neyse ki yakalanmamıştık.

Yarım saat kadar, derenin kenarında soluklandık ve evde hazırladığımız ekmek arası peynir-domateslerimizi yedik. Gitmeye hazırlanıyorduk ki uzaktan çingirak sesleri gelmeye başladı. Yunus Dede asasıyla koyunları güderek geliyordu. Uzun boylu ve elleri kocaman biriydi Yunus Dede. Köyümüzün çobanıydı. Bey Dağları'nın yamacına yaptığı tah-tadan kulübesinde yaşıyordu. Köy halkı onu çok sever, onun sözüne güvenirdi. Ona köydeki herkes "Dede" derdi ama gençlerden bile kuvvetliydi. Bize sürekli "Kuzularım" diye seslenir, vakit buldukça bizimle sohbet eder, oyun oynardı.

Yanımıza gelince "Hayırdır kuzular, sabah sabah buralarda?" dedi. Asasına yaslanıp

bizi şöyle bir süzdü. "Bir durum var herhâlde?" diye ekledi. Bir anlığına birbirimize baktık, dört arkadaş, dört firari. "Bisikletlerle bir gezelim dedik, burada da mola verip kahvaltımızı yaptık," dedim.

"Peki, öyle olsun bakalım," deyip mini minnacık bir kuzuyu kucağına aldı. Kuzuyla bize yaklaştı: "aramıza katılan yeni birisi var, gelin tanıştırayım sizi." Sonra kuzunun toynaklarından tutarak hepimizle tokalaştırdı. Kuzu, incecik se-

siyle "Meee!" deyip duruyordu. Gülüştük. Yunus Dede, "Haydi kuzular, biz gidiyoruz. Daha kahvaltı yapmadık. Bizimkiler bir

karnını doyursun. İsterseniz siz de gelin," dedi ve kucağındaki yavruyu yere bırakıp sürüyü önüne kattı. Meraya doğru yürümeye başladı.

OKULA HAZIRLIK

Yunus Dede ile vedalaştıktan sonra yeniden yola koyulduk. Bu sefer bisiklet sürmüyor, yürüyor ve sohbet ediyorduk.

Okulların açılmasına bir hafta kalmıştı. Oyunla geçen bir yazın ardından derslerin başlayacak olması hepimizi düşündürüyordu. Ödevler; zor olduğu için çok vakit alan ödevler, yapmadan okula gittiğimiz için karnımızı ağrıtan ödevler... Geçen yıl, öğretmenimizin tayini çıkmıştı, gitti. Yeni bir öğretmenden de ses seda yoktu.

"Sinirli bir öğretmene denk gelmeyiz inşallah."

"Ya hepsinden önemlisi, bu dersler neden kırk dakika da teneffüsler on dakika?"

"Bari gidip kalem-defter alalım. Okul vakti yaklaştı ya Alemmi kırtasiye malzemelerini getirmiştir."

"Alemmi." Biz, yani köyün çocukları, ona böyle hitap ederiz. Aslında adı Ali. Ali Emmi'yi hızlı söyleyince 'Alemmi' oluyor. Büyükler ondan "Bakkalcı Ali" diye bahseder. Biz "bakkalcı"nın "bakkal satan" anlamına geldiğini söylesek de aldırılmazlar.

Alemmi'nin çok orijinal esprileri vardır. Kızdığına "Hayvan eti yemiş!" der. Genellikle onu içeride, tezgâhın arkasındaki sandalyesinde otururken buluruz. Arasına kalem konmuş veresiye defteri tezgâhta durur. Biz de alacaklarımızı alıp veresiye yazdıracaktık. Hep öyle yapardık. Sonra babalarımız ayın belli bir günü ödemesini yapardı.

Tam bakkalın olduğu sokağa gelmiştik ki Turgut, "Durun! O da ne? abuk duvarın arkasına!" diye bağırdı. Ne olduğunu anlamadan kendimizi duvarın arkasına attık. Turgut, başını yavaşça sokağa doğru uzattı ve sessizce, "Tahmin edin

karşımıza kim çıktı? Kuma gömdüğümüz adam!" dedi. Hepimiz aynı anda baktık. Sahiden oydu. Kalbimiz yine "Güm güm!" atmaya başladı.

"Bizi arıyor olmasın?"

"Bakin bakın, kahvehanede oturan bir adamla selamlaştı, bir şeyler konuşuyor."

"Eyvaaah!" diye sızlandık. Yaptığımız iş anelerimizin kulağına giderse biz bitmiştik. "Durun durun," dedi Turgut "baksanıza gülümseyerek konuşuyorlar. Adam tanıdık galiba." Bizim köylülerle böyle samimi bir şekilde konuşması, rahatımızı kaçırmıştı. Çünkü köylüleri tanıyor olabilirdi. Hatta belki köyden birinin şehirdeki akrabasıydı. Kısacası, bizi bulması işten bile değildi.

Duvarın arkasında, adamın uzaklaşmasını bekledik. Sonunda gitti. Biz de bakkala

geçmeye anca cesaret edebildik. Dükkândan içeri girerken, Alemmi şöyle bir gözlerini kısıp baktı. Öyle bir baktı ki içimizi, aklımızdan geçeni okuyacak diye ödüm koptu. Dilim dolandı, "De... De... Defter alacaktık Alemmi," dedim. "İkişer çizgili, ikişer de kareli," diye ekledi Turgut. Alemmi, "Tam gününde geldiniz çocuklar. Bu sabah getirtmiştim defterleri. Yalnız sizde bir hâl var, ama sormayacağım. Nasıl olsa çıkar kokusu," dedi.

Defter, kalem ve diğer malzemelerimizi alıp çıktık. Aklımız, kuma gömdüğümüz adamdaydı. O gün akşama kadar, ailelerimizin haberi olursa ne yapacağımızı konuştuk. Sonra akşam ezanı okundu ve evlere dağıldık.

ÖĞRETMEN GALİP

Eve girdiğimde babam, tarladan yeni gelmiş televizyon izliyordu. Bakkaldan aldıklarımı gösterdim, çantamı içeri bıraktım ve dönüp

yanına oturdum. Yorgun olduğu oturuşundan belliydi. Babam tarladan yorgun döndüğü zaman, nedense koltuğa bağdaş kurup otururdu.

Annem de sofrayı kuruyordu. "Hadi oğlum elini yüzünü yıka, sofraya hazır," dedi. Ayağa kalktım ki kapı çaldı. Gelen sınıf arkadaşım Nilgün'dü.

Nilgün'ü görünce, "Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun?" dedim. "Faruk amca yok mu?" diye karşılık verdi. Bu arada babam da kapıya gelmişti zaten.

"Ne oldu kızım hayırdır?"

"Babam Seza'i'yi çağırıyor da o yüzden gelmişim."

Nilgün, Muhtar Rıza Amca'nın kızıydı. Beni çağırttığına göre... Aklıma gelen şeyi düşünmemeye çalıştım. Babam, "Bir şey mi yaptı bizimki yine?" deyip başımı okşadı. Ben de ona bakmaya çalıştım. Tabii görebildiğim her zamanki gibi onun çenesi ve burun delikleriydi.

"Bilmiyorum valla Faruk amca, bir şey söylemedi."

"Peki, madem gidin bakalım," dedi babam. Ayakkabılarımı giyip Nilgün'le onların evinin yolunu tuttum.

İçeri girince bizim ekibi orada hazır buldum. Cemal, Turgut ve İsmet beni görünce hiç şaşırmadılar. Galiba ben de şaşırmadım. Kanepeye oturmuş suçlu gibi önlerine bakıyorlardı. Aniden omzumda bir el hissettim. Döndüm.

Korktuğum başıma gelmişti. Sahildeki o bir çift mavi gözle karşı karşıyaydım! Gömmeye çalıştığımız adam, muhtar amcanın evindeydi. "İşte Şimdi yandık," diye geçirdim içimden. Hemen elinin altından kaçıp kanepenin köşesine iliştim. Adam belli ki gelip bizi muhtara şikâyet etmişti.

Cemal ağlamaya başladı. Bir yandan da konuşuyordu; "Valla bizim bir suçumuz yok muhtar amca. Sadece oyun olsun diye gömmek istedik. Hem zaten tam gömemedik." İsmet ve Turgut da bir şeyler söyleyip suçsuzluğumuzu ispatlamaya çalışıyordu. Bu gürültü ve kargaşanın

içinden Muhtar Rıza Amca'nın o tok sesi duyuldu "Çocuklar sakin olun. Ne suçu ne göbeği? Sizi çağırmamı öğretmen Galip Bey istedi. Ortada telaş edecek bir şey yok."

"Öğretmen mi?"

"Galip Bey mi?"

Meğer sahilde gömmeye çalıştığımız adam yeni öğretmenimizmiş! Hepimiz bir an donakaldık.

Odada kimse konuşmuyordu. Sessizliği Galip Öğretmen bozdu. "Ben çocuklarla önceden tanışmıştım zaten Rıza Bey," dedi ve hepimize gülümsedi. Bize kızgın olmadığını o an anlamıştık. Demek korkulacak bir şey yoktu. İyi de o zaman burada ne için toplanmıştık? Ben aklımdan bu düşünceleri geçirirken Galip Öğretmen tekrar konuşmaya başladı, "Biliyorsunuz okullar önümüzdeki hafta açılıyor. Okulun elden geçirilmesi, temizlenmesi ve düzenlenmesi gerek. Tek başıma bu işe güç yetiremem..." Sözleşmişiz gibi hep bir ağızdan "Biz yardım ederiz öğretmenim," dedik.

Ertesi gün öğlen sularında İsmet, Turgut, Cemal, Nilgün ve ben, okulun önünde toplandık. Öğretmenimiz benle Turgut'a çatı katının, Nilgün ile Cemal'e sınıfların ve İsmet'e bahçenin temizliğini verdi. Bu arada kendisi de okulumuzun eksikliklerini belirleyecek ve bir ihtiyaç listesi oluşturacaktı.

Çatı katı çok karanlıktı ve içeride ağır bir küf kokusu vardı. Üst üste konmuş sıralar, beklemekten örümcek ağlarıyla kaplanmış birkaç kitaplık... Ambalajı açılmamış okul kitapları bize pek temizlenecek alan bırakmıyordu. Ama yine de Turgut'la aramızda bir iş bölümü yaptık. Kapıya yakın taraftan ben, kalan kısımdan da Turgut sorumluydu. Bir elimizde fener bir elimizde süpürge ve yüzümüze tozdan korunmak için taktığımız bezlerle temizliğe giriştik.

İş, ilk başlarda gözüme çok kolay görünmüştü. Ama süpürgeyi yere sürttükçe kalkan toz yüzünden yavaş yavaş önümde ne var, göremez oldum. Nerenin kirliliği nerenin temiz olduğunu artık fark edemiyordum. Körebe gibi yolumu bulmaya çalışırken Turgut'un çığlığıyla irkildim: "Anneeee!" Ağır adımlarla sesin geldiği tarafa doğru gittim. Turgut donakalmış, olduğu yerde korkudan tir tir titriyordu.

"Turgut oğlum ne oldu, ne var? Ne gördün, yılan mı?" gibi onlarca soruyla olup biteni anlamaya çalıştım. Titreyen parmağıyla gösterdiği tarafa baktım. Toz bulutu yavaş yavaş dağıldı, ortalık görünür oldu. Ama keşke olmasaydı. "ALLAAAAH!!!" diye bağırarak kapıya koştum.

Turgut'un gösterdiği yerde dev bir insan iskeleti vardı. Sıraların üzerine uzanmış uyuyordu.

Koşarak öğretmenimizin yanına gittik. **Nefes nefese**, olan biteni anlattık. O da oturduğu sandalyeden fırladı, elimdeki feneri kaptığı gibi koşar adım çatı katına çıktı. Kapıdan girerken arkasına döndü ve

"Beni burada bekleyin çocuklar," dedi. Biz de mecbur kapının önünde beklemeye başladık.

Öğretmenimiz içeri gireli henüz birkaç dakika olmuştu ki kucakladığı iskeletle dışarı çıktı. Gülüyordu. "Korkulacak bir şey yok çocuklar, olay tahmin ettiğim gibi. Bu bir iskelet modeli. Gerçek değil yani..." dedi. Hakikaten de iskelet gün ışığında içerideki kadar korkutucu durmuyordu.

Turgut, "Emin misiniz öğretmenim, bir insanın kemikleri olmasın sakın?" dedi.

"Hayır Turgut, bu iskelet modeli, öğrencilere insan bedenini tanıtmak için fen derslerinde kullanılır."

Temizliği bitirdikten sonra öğretmenimizin odasında toplanmıştık. İskeleti masasının kenarına oturtup bir bacağını ötekinin üstüne koydu öğretmenimiz. Cemal bu görüntüye dayanamayıp bastı kahkahayı. İsmet de ona katıldı. Bir yandan da konuşmaya çalışıyordu "Kemik torbası diye buna diyorlar bence. Bir deri bir kemik..."

Cemal birden ciddileşti "Biz şimdi bu iskeleti ne yapacağız öğretmenim?" diye sordu. Öğretmenimiz masasından kalktı. Yanımıza gelip hepimizin üzerindeki toz, toprak ve örümcek ağlarını eliyle silkeledi.

"Fen dersinde, iskelet sistemini ve kemikleri işlerken çok yararlı olacak. İskeletimiz

aynı zamanda bedenimizin haritasıdır. Bu modelin sayesinde, kas gruplarımızı, organlarımızın nerede olduğunu tek tek öğreneceğiz.

Korkmayın, hepimizin vücudunda böyle bir kemik yapısı var. O dersleri işleyeceğimiz zaman gelene kadar, benim odamda durur."

OKULUN İLK GÜNÜ

Ve nihayet okulun ilk günü gelip çattı. Çantama akşamdan Allah ne verdiyse doldurmuş, sabah erkenden okulun yolunu tutmuştum. Anem yolda giderken yiyeyim diye ekmek arası peynir-zeytin yapmış, evden çıkarken elime

tutuşturmuştu. Söylemeye gerek var mı; erken kalkmadığım için kahvaltıya zaman kalmamıştı. Dışarıda yemek yemekten çok utanıyordum ama annem bunu bir türlü anlamıyordu. Ne kadar itiraz etsem de sözümü geçirememiştim. Neyse ki yolda Cemal'le karşılaştık. Onun dışarıda yemek yiyememe gibi bir sorunu yoktu. Bu yüzden içim biraz olsun rahatlamıştı. Elindeki salçalı ekmeği ile bana karşıdan el salladı. Birkaç adımda yanına gittim. Cemal birkaç ısırıkta kendi ekmeğini bitirmiş benimkine gözlerini dikmişti. Dayanamayıp bir parça kopardım ve ona uzattım. Hiç geri çevirmeden hemen alıp midesine indirdi.

İlk ders öğretmenimizle tanıştık. Gerçi bizim takım onunla kumsalda tanışmıştı ama sınıfımızda öğretmenimizi tanımayan birçok arkadaşımız vardı. Öğretmenimiz, bütün öğrencileriyle tek tek tanıştı. Bize kendimizi anlattırdı; neleri sevdiğimizi, hangi derslerimizin iyi olduğunu ve daha birçok şey sordu. Sonra o da bize kendinden bahsetti. Aramızın nasıl iyi olacağı hakkında tüyolar verdi.

Tanışma faslından sonra "Evet çocuklar biliyorsunuz okulun ilk günü ders işlenmez, âdettendir. Bu yüzden artık eve gidebilirsiniz. Zaten gelmeyen arkadaşlarınız da var. Ama akşam evde yarın işleyeceğimiz konulara şöyle bir bakmayı unutmayın," dedi. Bu ders işlememe âdetine en çok İsmet sevinmişti. Serbest kalır kalmaz çantasını sırtladı, koşmaya başladı. Koşarken de her zamanki gibi, "Büyük çınar son gelen çürük yumurta!" diye bağıırıyordu.

Nilgün, ben, Turgut, Cemal ve sınıftan birkaç arkadaş kapıdan fırlayıp kendimizi dışarı attık. "Büyük Çınar," köy meydanında yükselen ve boyu diğer ağaçların iki üç katı uzunluğunda bir ağaçtı. Hepimiz kimin son geleceğini elbette biliyorduk: Cemal. Yine de olanca gücümüzle koşmaya başladık. Köyün içinden geçen Karacay'ın üzerine kurulmuş köprüde arkama

şöyle bir baktım. Cemal, yarı yolda kesilmişti. Korkuluklardan tutunmuş, dereye bakıyordu. İsmet her zamanki gibi en önde, Turgut onun arkasında, ben de Turgut'un arkasındaydım.

Ağaca vardığımızda hepimiz nefes nefese kalmıştık. Birkaç dakika sonra Bay Çürük Yumurta Cemal de gelmişti. Büyük Çınar'ın dibine çöktü. O da bizim gibi nefes nefese kalmıştı. İsmet hemen gidip Cemal'i dürtüklemeye başladı. Bir yandan da bağıırıyordu: "Çü-rük yumurta! Çü-rük yumurta! Çü-rük yumurta..."

Normalde birisi böyle dalga geçtiği zaman ya onu susturmaya ya da avaz avaz bağıırarak sesi bastırmaya çalışırdı. Ama Cemal sinsi sinsi gülüyordu. İsmet de dalga geçmeye kısa bir süre içerisinde son verdi. Herkes şaşırmış Cemal'e bakıyordu. Bu çocuğa ne olmuştu böyle?

Cemal, nefesi doğal ritmine gelince konuşmaya başladı "Oğlum bak bakayım sonuncu ben miyim? Nilgün daha gelmemiş. Asıl çürük yumurta ol!" dedi. Turgut "Hakikaten ya, nerede bu kız. Cemal'i geçmesi lazımdı," dedi. Cemal "Ben biliyorum nerede olduğunu. Köprünün ora-

da ayağı takıldı yere düştü. Aslında ben sonuncu olacaktım ama solladım onu," diye mırıldandı. Hemen ileri atıldım: "Ne yaptın ne yaptın? Ya kız yaralandıysa? Yardıma ihtiyacı varsa?"

Seke seke gelen Nilgün uzaktan göründü. Hepimiz yardımına koştuk. Ağladığı için yanakları sıırıslıkladı. Hemen koluna girip yakındaki bir taşın üstüne oturttuk. İsmet, "Acilen gidip Çıkıkçı Hayriye Teyze'ye haber vereyim," dedi ve fırlayıp evlerin arasında kayboldu. Turgut da "Ben de Ayşe Teyze'ye haber vereyim" dedi ve o da fırlayıp evlerin arasında kayboldu. Birkaç dakika içinde Çıkıkçı Hayriye Teyze ve Nilgün'ün annesi, Ayşe Teyze geldi. Ayşe Teyze, Nilgün'ü kucağına aldı ve evlerine doğru gittiler. Çıkıkçı Hayriye Teyze de onların peşinden yola koyuldu.

Biz de ters ters Cemal'e bakıyorduk.

UZUN BİR HASTA ZİYARETİ

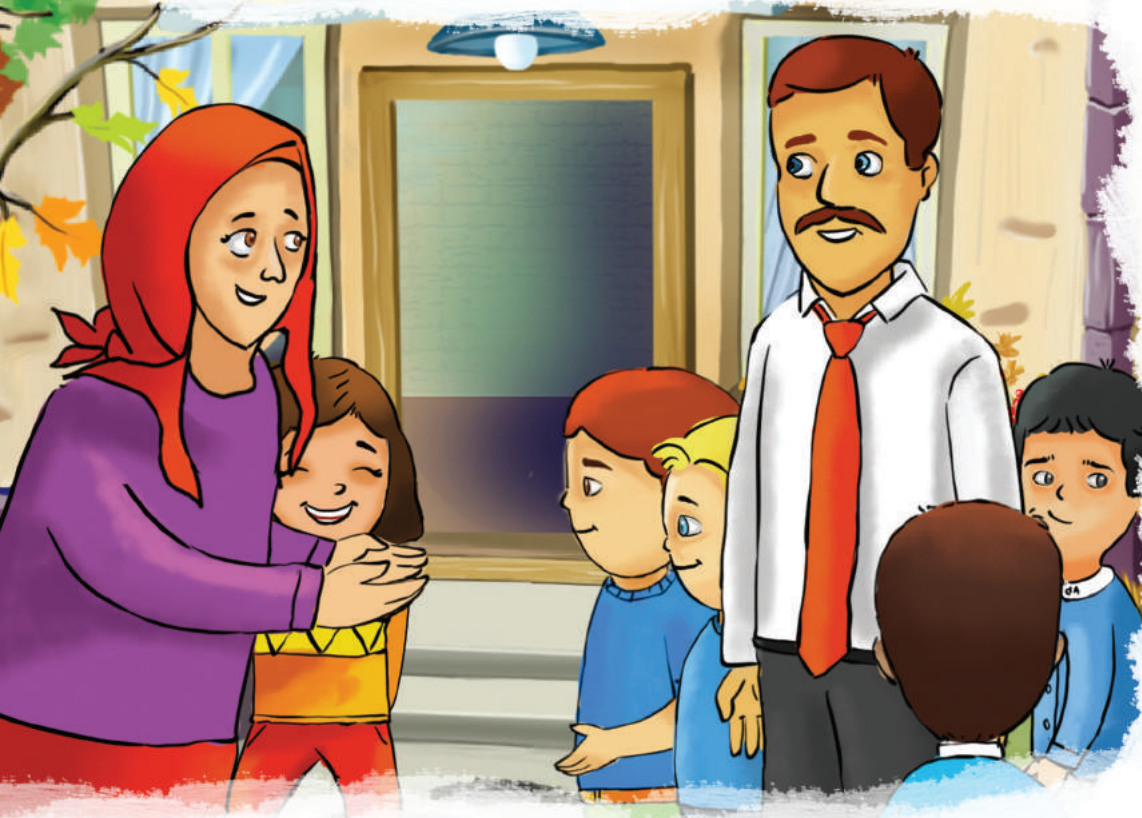
Ertesi sabah, öğretmenimiz yoklama alırken sıra Nilgün'e geldi. Başını kaldırmadan Nilgün'ün adını söyledi. Ses çıkmayınca tekrar "Nilgün?" dedi. Bu kez sınıfa dönmüştü yüzünü. Elimi kaldırıp söz aldım. "Öğretmenim," dedim, "Dün oynarken ayağını burktu. Çıkıkçı Hayriye Teyze birkaç gün ayağının üstüne basmaması gerektiğini söylemiş."

"Anlaşıldı durum. Nilgün okula gelemiyorsa okul ona gider. Derslerinden geri kalmasını istemeyiz. Hem ne güzel güneşli bir hava var. Açık havada işleriz dersimizi. Haydi toplayın çantanızı gidiyoruz!"

Okulun bahçesinde çift sıra yaptık. Bizim ekip yine sıranın sonundaydı. Öğretmenimiz, "İleriii marş!" dedi, "İstikamet Nilgünlerin evi." Köy meydanından geçip Nilgünlere ulaşacaktık.

Bakkalın önünden geçerken Alemmi bir asker selamı verip "Hayırdır Hoca, pardon, Komutan, nereye götürüyorsunuz bu minik askerleri?" dedi. Öğretmenimiz "İçtima alamadım Ali Ağabey. Ama kanadı kırık bir kuşun haberini aldık, onu ziyaret edeceğiz," diye cevap verdi.

Eve vardık, kapıyı çaldık. Öğretmenimiz, ilk akşam okulu temizlemek için bizi onlarda toplamıştı. Nilgün'ün annesini Ayşe Teyze'yi ve babası Muhtar Rıza Amca'yı tanıyordu.

"Merhaba Ayşe Hanım. Çok geçmiş olsun. Biliyorum, hasta ziyaretinin kıyası makbuldür. Ama izin verirsiniz bugün dersimizi bahçenizde işlemek istiyoruz," dedi. Ayşe Teyze "Tabii Öğretmen Bey, şeref verdiniz, başımızın üstünde yeriniz var," diye cevap verdi. Bunun üzerine öğretmenimiz, kendisine üç şeyin lazım olduğunu söyledi: Bir adet Nilgün, bir adet bıçak ve beş adet elma. "Herhâlde canı elma çekti," diye düşünmüştük.

Seslerimizi duyan Nilgün merakına dayanamayıp kapıya kadar seke seke gelmişti bile. Bizi görünce çok şaşırmış, çok sevinmişti. Hele bir de öğretmenimizin iltifatlarını, "Nilgün'süz ders eksik kalır!" dediğini işitince... Ayağının aksadığını kendisi bile unutmuştu. Mutluluğun bulaşıcı olduğunu o gün öğrenmiştik. Çünkü Nilgün'ün gözlerindeki parlaltı hepimize geçmişti. Ayşe Teyze ve öğretmenimiz dâhil.

Bahçeye geçip çimenlerin üzerine dizilmiştik. "Bu leziz, mayhoş elmaları yemek is-

teyzen varsa maalesef biraz bekleyecek," diye söze başladı öğretmenimiz ve elmayı kaldırıp birçoğumuzun duyduğu ama pek sorgulamadığı bir şey söyledi:

"Dünya'nın şekli elmaya benzer yani küredir..."

Kısacası her gün üzerinde koştuğumuz Dünya yuvarlaktır. Ama mesela köyün bir

ucundaki okuldan Nilgünlere gelirken ne yokuş inmiş ne de çıkmıştık. Kafası karışan bir tek ben değildim ki Nilgün elini kaldırıp söz istedi:

"Peki Öğretmenim Dünya, bu elma gibi küreyse kenarlarda yaşayanlar kayıp aşağı düşmez mi?"

Cemal hemen atıldı, "Çok basit. Şu elime tırmanan karıncayı görüyor musunuz? Şimdi elimi ters çevireceğim ve karınca düşmeyecek. Aynı bunun gibi." dedi ve elini ters çevirdi. Dediği gibi karınca düşmedi. Verdiği cevapla kendisini bir bilim insanı gibi hissetmiş, gururlanmıştı.

Öğretmenimiz gülümseyerek, "Aferin Cemal. O hâlde, şimdi de yerden bir taş al ve avucunu ters çevir, bakalım ne olacak?" Cemal yerden ufak bir taş aldı. Aklına bir kurnazlık geldiği gözlerinden belliydi ama yapmadı. Avucunu ters çevirdi ve taş düştü. Karınca düşmemiş ama taş düşmüştü.

Öğretmenimiz, "Nilgün'ün sorusuna benzer başka sorular da sorabiliriz. Mesela, Dünya yuvarlaksa neden denizler aşağı dökülmüyor? Bulutlar neden yere düşmüyor da yağmurlar düşüyor? Büyük filozoflar ve bilim insanları; tıpkı sizler gibi ama sizden çok önce, böyle sorular sordu. Bunlardan birisi Newton'du. Onu bir gün uzun uzun size tanıtacağım. Newton bir gün ağacın altında otururken başına bir elma düştü. O an her şeyin, yerin merkezine doğru çekildiğini fark etti. Newton buna yerçekimi adını verdi. Yani elmanın sağında, solunda, altında veya üstünde olsak da düşmüyoruz çünkü ortasına çekiliyoruz. Ama hiç kimse yerçekiminin nereden, nasıl kaynaklandığını açıklayamadı. Belki aranızdan biri bunu keşfeder, ne dersiniz?"

"Şimdi elmayı ikiye böleceğim fakat henüz yemek için değil. İçinde ne olduğunu göreceğiz. Bakın ortada çekirdek var. Dünya'nın da ortasında bir çekirdeği vardır ve çok sıcaktır. Bu gördüğünüz en dıştaki kabuksa üzerinde

yürüdüğümüz karalara benzer. Bilim insanları buna yer kabuğu adını vermiştir. Çekirdekle yer kabuğu arasındaysa manto adı verilen tabaka vardır. O da çok sıcaktır, erimiş kayalardan oluşur. Elma benzetmemizi sürdürürsek manto, elmanın etine denk düşer. Dünya yüzeyinin büyük çoğunluğu okyanuslardan, göllerden, akarsulardan oluşur. Bu kısma su katmanı denir. Karaların ve okyanusların üzerindeyse atmosfer katmanları vardır. Bu katmanları gözümüzle göremeyiz ama mesela rüzgârı tenimizle hissedebiliriz veya rüzgârın hareket ettirdiği yaprakları görebiliriz.

Bir laboratuvarımız, bir dünya modelimiz olmadığı için şimdilik bu kadar fenle yetinelim. Ama bu dersi laboratuvar ortamında da işleminin bir yolunu bulmalı..."

Öğretmenimiz sözlerinin ardından elmaları dilimledi, bize dağıttı. Kendisi düşünceli bir hâle bürünmüştü. Bense elma yerken bir laboratuvar hayaline kapılmıştım. Beyaz bir önlük giymiş, deneyler yapıyordum. Sonra, aynı öğretmenimiz gibi "Laboratuvar bize gelmezse biz ona gideriz," dedim içimden. Ders bitmişti. Nilgünlerin bahçesinden evlere dağılabilecektik. Bizim takımı topladım, "Gelin, bize gidiyoruz, bir fikrim var!"

DÜNYA KÜRE

Aklıma güzel bir fikir gelmişti ve bunun tadını çıkarmak istiyordum. O yüzden eve varana kadar bizimkilere hiçbir şey söylemedim. Yol boyunca "aklına gelen şu mu, bu mu?" diye

onlarca tahmin yürüttüler ama nafile. En son "Bak Sezai," dediler "Eve vardığımızda ilginç bir manzara çıkmazsa karşımıza fena olur."

Bizim bahçede tek odalık bir ardiyemiz vardı. İçinde babamın tamir aletleri, kazma, kürek, tavukların yemi... Bir dünya eşya. Ama bunların hiçbiri değil, bize lazım olan sadece ardiyedeki topumdu. Topu elime alıp "Ne görüyorsunuz arkadaşlar?" diye sordum. Sabırları taşmış bir hâlde "Toptan başka bir şey görmüyoruz ama inşallah sen ilginç bir şey görüyorsunuzdur,"

dediler. Dudağımın kenarıyla gülerek "Karnedeki 'pekiyi'leri görüyorum.

Profesör Sezai'yi görüyorum," dedim ve çok

bekledikleri fikrimi söyledim. "Dünya oğlum, bu

topla bir dünya küre yapacağız! Hani şu üstünde dünya haritası olan dönen modelden,"

Öğretmenimizin "Bir dünya modelimiz olmalı," sözü herkesin aklındaydı ve fikrimi duyar duymaz hepsinin gözleri parladı. Cemal "Boylar benden, gerisi sizde," dedi Turgut'la İsmet'e. Ben topumu feda etmişim. Cemal de babası-

nın ilçeden getirdiği boyalarından vazgeçmişti. Bu arada İsmet yine gözünü kısmıştı. "Buldum," diye bağırdı, "İkimizin de kargacık burgacık yazısından belli ki bu haritayı biz çizemeyeceğiz. Ama benim aklımı, senin de tatlı dilini kullanıp bu işi halledebiliriz. Boyaları ve topu alıp Gülten'e gidelim. Çizdiği harika resimleri hatırlamıyor musunuz, hani geçen seneki öğretmenimiz panoya asmıştı?"

Hiç beklemeden harekete geçtik. Top zaten elimizdeydi, Cemallerden de boyaları alıp Gültenlere gittik. Ama çok korunaklı bir evleri vardı. Dördümüzü bir lokmada mideye

indirebilecek Kangal köpeği ve futbol delisi gıcık bir abi

olmak üzere iki engel bizi bekliyordu. Köpekten canımızı kurtarsak, Gülten'in abisinden de topu kurtarmamız gerekecekti. Evin önüne varıp köpeği tekrar canlı kanlı görünce kafamız çalışmaya başlamıştı.

Avlunun dışından bağırsak sesimizi duyurduk ama köpeği kızdırmaktan korkuyorduk. Biz bir duvar dibine çökmüş kara kara düşünürken artık akşam da oluyordu. Bu arada

Yunus Dede göründü sokağın köşesinde.

Hemen yanına koşturduk, derdimizi anlattık. "Kangallar çocukları çok sever Kuzularım.

Gelin yine de geçireyim ben sizi," dedi. Yalnız Yunus Dede'nin de bir derdi varmış. Geçen gün tanıştığımız kınalı kuzu kayıpmış. Yanımızdan ayrılırken "Gördüğünüz kişilere sorun e mi kuzucuğumu," diye tembihledi Yunus Dede.

İkinci bekçi, nam-ı diğer futbol delisi bizi kapıda karşıladı. Tabii tedbirimizi almıştık. Topu, İsmet'in belile tişörtü arasına sıkıştırmıştık. Cemal'le ben de iki yanında duruyorduk. Turgut, Gülten'i sordu. Abisi, fıldır fıldır gözleriyle önce bizi süzdü, sonra Gülten'i çağırdı. Gerisi çok kolay oldu. Karneyi pekiyilerle doldurma projemizi sunduk. Memnuniyetle kabul etti Gülten. "Abimin bir kitabında Dünya haritası vardı, ona baka baka çizip boyarım," dedi. Ama aslında karne filan umurumuzda değildi. Biz, hepimiz laboratuvar kelimesinin büyüüne kapılmıştık.

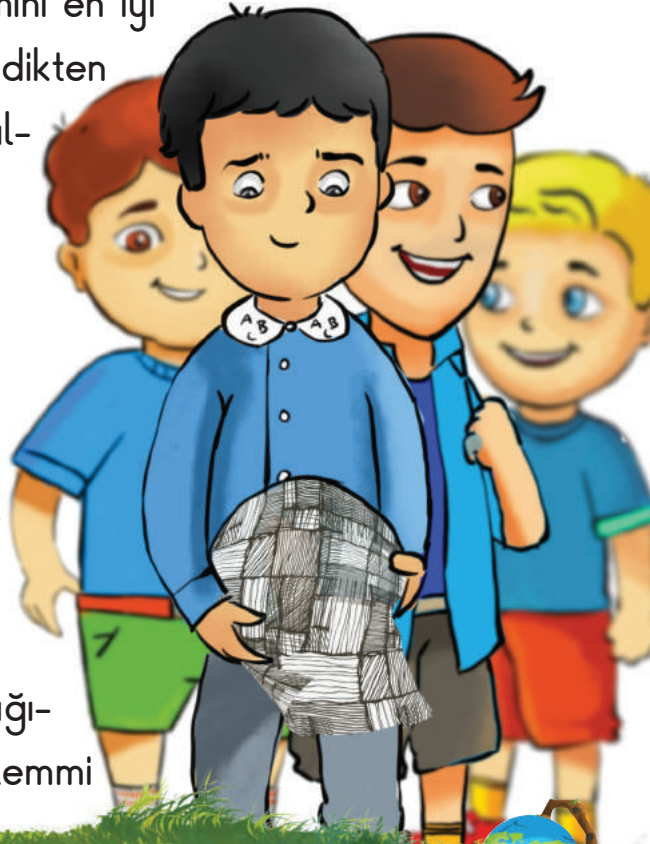
"Gülten, ama işin çok zor biliyorsun değil mi? Dünya haritasını topun üzerine bire bir çizebilecek misin?"

"Merak etme İsmet, çizerim. Olmazsa topu yıkayıp yeniden çizerim. Aslında haritayı resimmiş gibi çizeceğim, öyle düşün. Ama çok uzun sürer, sabaha getiririm olur mu?"

"Tamam Alemmlerin orada buluşuruz. Ama küreyi bir örtüye sar mutlaka, ilk önce öğretmen görecek..."

İşin en zor kısmını en iyi ressamımıza yükledikten sonra evlere dağıldık. Sabah bütün takım, akşamdan sözleştiğimiz gibi bakkalın önünde buluştuk. Meğer herkes heyecandan acele etmiş, erkenden gelmişti. Gelirken karşılaştığımız herkes gibi Alemmi

de sormuştu örtünün altında ne sakladığımızı. Biz de herkese verdiğimiz cevabı verdik, "İlk önce öğretmenimiz görecek." Öğretmenin adını duyan itiraz etmiyordu.

Ders başladı. Hepimiz sabırsızlanıyorduk. Yoklama alınır alınmaz Gülten parmak kaldırıp söz aldı, "Öğretmenim, Turgut, İsmet, Sezai, Cemal ve ben bir proje hazırladık. Size ve arkadaşlarımıza sunmak isteriz," dedi ve bana döndü. Sınıfın önüne ilerledim ve örtüyü kaldırdım. Gülten devam etti konuşmasına, "Kendi kendimize hazırladığımız ilk laboratuvar malzemesi bu Dünya modeli olsun diye düşündük. Çatı katında bulduğumuz iskeletten sonra ikinci malzeme oluyor. Modeli hazırlarken o kadar heyecanlandık ki... Sizin yardımınızla kendi laboratuvarımızı kursak, daha sonra bu okulda okuyacak öğrenciler için de güzel bir miras bıraksak nasıl olur?" Öğretmenimizin gözleri parlıyordu. Belki de dolmuştu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize bakıyordu.

"Demek bu köy okulunun bir fen laboratuvarı olacak ha! Beni çok ama çok mutlu ettiniz çocuklar. Bu çok güzel bir proje. Hepinize teşekkür ederim."

Bütün gün mutluluktan aklım bir karış havadaydı. Ta ki Nilgün kucağında bizim kınalı kuzuyla gelene kadar. Nilgün'ün incinmiş ayağı da annesi de artık onu evde tutamamıştı. Bütün sınıf hemen etrafını kuşattık, öğretmenimiz dâhil. "Öğretmenim bu kuzu Yunus Dede'nin. Dün kaybolduğunu söylemişti bize." dedim. "Tamam," dedi öğretmenimiz "Dersi kaynattınız zaten. Biraz daha sevelim, sahibine götürürsünüz." Sonra sesini biraz daha yükseltip tüm sınıfa hitap etti, "Çocuklar her birinizden, işlediğimiz üniteyle ilgili bir şiir yazmanızı istiyorum. Her ünitenin sonunda bu ödev tekrarlanacak. Artık dağılabilirsiniz."

İLK ŞİİR

Şiir ödevlerinin teslim edileceği gün gelip çatmıştı. "Herkes şiirini verdi değil mi çocuklar?" diye sordu öğretmenimiz. Ben de arkadaşlarım gibi öğretmenimizin masasına şiirimi bırakmışım:

DÜNYA'MIZ

Dünya'mız katman katman:
Kabuk, manto, çekirdek.
Aslında bir elmadan,
Farklı görünmüyor pek.

Gökyüzü neden düşmez?
Niye deniz dökülmez?
Bir elmadır bölünmez,
Dünya'mız katman katman.

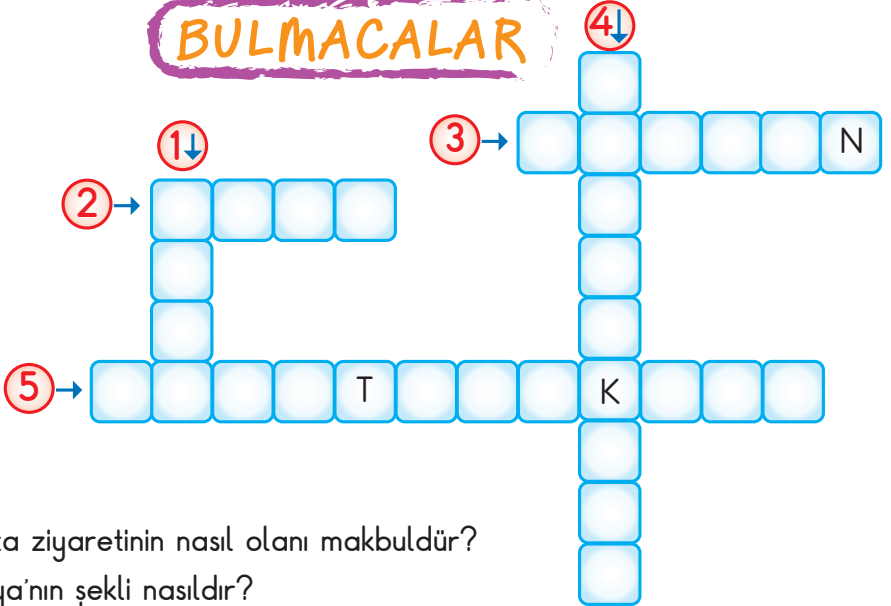
Hava, kara ve de su,
Rüzgâr, kaya, akarsu.
Ünitenin konusu,
Dünyamız katman katman.

SORULAR

1. Çocukların kuma gömdükleri adam kimmiş?
2. Çocuklar defterlerin ödemesini nasıl yaptılar?
3. Nilgün, Sezailerin kapısına neden gelmişti?
4. Öğretmen, öğrencilerden hangi konuda yardım istedi?
5. Cemal nasıl çürük yumurta olmaktan kurtuldu?

BULMACALAR

1. Hasta ziyaretinin nasıl olanı makbuldür?
2. Dünya'nın şekli nasıldır?
3. Başına elma düşen bilim adamı kimdir?
4. Newton başına elma düşmesiyle neyi bulmuştur?
5. Rüzgâr hangi tabakada gerçekleşen bir doğa olayıdır?

Bandrol uygulamasına ilişkin usul ve esaslar hakkındaki yönetmeliğin 5. maddesinin 2. fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

BİRBİRİNDEN EĞLENCİLİ HİKÂVELER

www.modelkitap.com

Model Eğitim Yayınları Ticaret Ltd. Şti.

İnönü Mah. Muammer Aksoy Cad. 80A/1 Sefaköy - Küçükçekmece / İstanbul
0212 452 36 08 www.modelegitim.com - www.modelcocuk.com.tr

[f/modelegitimyayincilik](https://www.facebook.com/modelegitimyayincilik)

[@modelegitimyayinlari](https://www.instagram.com/modelegitimyayinlari)